Mircea Liviu Goga

CRUCEA SUDULUI

CLUBUL SF

05

MIRCEA LIVIU GOGA

CRUCEA SUDULUI

Labirint

BUCUREȘTI, 1990
Str. PROMETEU nr. 25 P.O.BOX 28–122

Mircea Liviu Goga, împrăștiat cu generozitate ca toți Săgetătorii, aruncă în jurul lui jerbe de scîntei ca un Hefaistos imaginar, fără să-i pese prea mult de lucrul în sine cît de estetica jerbei de foc. Și într-adevăr are preocupări în acest sens, publicînd „Cînturile Măgarului" — poezie non-autobiografică, sau luînd interviuri pentru „Radio Praz" (Craiova). Iar proza lui o aveți în față. E un polivalent nestatornic, obsedat doar de ideea literaturii autentice, de valoarea cuvîntului devenit putere de tămăduire. Azi ne întîlnim cu el în postura de autor de SF, mîine, cine știe... Dar pentru azi să ne bucurăm de această fascinantă ipostază a unui autor cu o multitudine de fațete, așa cum ne bucurăm de un diamant care își ascunde pudic apele, preferînd să ne desfete la fiecare privire cu o strălucire nouă, inedită. Pariez că acest diamant nu știe nici el cîte fațete are, descoperindu-și-le mirat, oferindu-le tuturor cu generozitate. Să-i urăm să nu-și descopere niciodată acele universuri secrete a căror cheie o deține, pentru ca fiecare întîlnire cu el să fie o perpetuă surpriză.

CONSTANTINA PALIGORA

CRUCEA SUDULUI

Da, urăsc oamenii. Le detest răsuflările greoaie, neîndemînatice, șuierătoare, puțind a putreziciune, detest umbrele lor care se tîrăsc pe pămînt, se tîrăsc și-și sfîșie piepturile printre bolovani, pentru că lumina e în partea opusă, așa zic ele, și se tîrăsc mai departe, adunîndu-și speriate zdrențele în jurul conturului efemer, mi-e silă de toate astea și-mi zic : la ce bun ? N-am găsit aici decît lacrimi și bube, hoituri și sînge, și drumuri, nenumărate drumuri ducînd tot mai departe de noi înșine. Și mai ales promisiuni.

Da, există o Cruce a Sudului, dar nu acolo unde o caută Bătrînul cu fața arsă de neliniștea anilor, nu unde o bănuie orbii, ciungii, idioții și înțelepții caravanelor. Toți sînt orbi, iar orbii sînt orbi de două ori. Cu mîinile întinse se milogesc la drumuri, se milogesc la magi, uneori ling pămîntul sau beau apă din mlaștinile puturoase ; poate suferind vor găsi lumina cea dreaptă, poate durerea le va da fericirea dintîi. Caravane de mazochiști conduși de cîte un înțelept lovit de damblaua sfîntă a speranței, a mîntuirii, toți mîncînd, dormind sau făcînd dragoste pe drumul populat doar de osemintele nenorocoșilor și prin care vîntul închipuie acorduri nebunești. Toți crezînd în adevăruri pure și dreptăți eterne — închipuiri mai fantastice decît vîntul însuși...

Eu am ochii deschiși. Îi pipăi și-i simt deschiși, mă ustură la atingerea degetelor sărate. Eu am ochii deschiși, văd tot ; și le spun oamenilor cum se construiesc casele, cum se sapă grădinile, tot felul de lucruri pe care nimeni

nu vrea să le cunoască, necum să le creadă. Pe ei îl cred. Pe el, pe Bătrîn. Se pare că speranța e totdeauna mai tare decît înțelepciunea. Unii spun că în mine sălășluiește duhul rău, că sînt trădător al cauzei, instigator. Dar în urma mea vreau să las ceva adevărat, nu doar praf și orizonturi. Nimeni nu gîndește ca mine. Sînt singur. Cînd trec, copiii aruncă după mine cu pietre. Oamenii scuipă. Sînt proști și lacomi de absolut. Și-i iubesc.

Da, iubesc oamenii. Pentru că știu totuși să viseze, chiar dacă își ascund în corturi nevestele, să nu le pîngărească privirile mele de necredincios. Chiar dacă fecioarele lor mă ocolesc și m-ar lăsa să crăp flămînd și însetat la marginea drumului. Să mă muște pulberile, să-mi intre în ochi, în obraji, în trup, pînă m-aș transforma într-o statuie de nisip, o mumie de care chiar ciinii s-ar feri să-și atingă colții...

...Așa gîndesc uneori, cînd stau în cortul Bătrînului și mănînc terci pregătit de nevastă-sa. Bătrînul e om bun. Mă privește mirat și nu înțelege, nu poate să înțeleagă ce vreau de fapt. Dar are grijă de mine. Îi e milă, poate, mi se pare chiar că i-o pot citi în ochi : mila stăpînului față de prepelicarul pe care însuși l-a împușcat dintr-o regretabilă greșeală. Mă privește și-mi dă să beau, un chiup de răcoare cristalină, o picătură din sîngele deșertului. Bătrînul e om bun. Eu sînt un om rău. Nu-i mulțumesc niciodată, deși visez uneori stele. Slăbiciuni pe care însă le alung cu un gest. Sînt un om rău, așa spun toți. Îl urăsc și pe Bătrîn, deși nevasta lui, la poruncă, îmi pregătește baia. Oare de ce ține la mine Bătrînul ?

Ar trebui să mă lase să crăp. Oricine în locul lui ar face asta, orice om cu scaun la cap. El nu. Ah, uitasem : Bătrînul e cel care promite stele. Ori poate simte nevoia detractorilor ? Tot un fel de mazochism. Superior. Eu n-am aptitudini pentru profesiunile care bat la poarta nemuririi. Am văzut prin deșert destule miraje, dar le-am înțeles.

Totuși, poate că Bătrînul nici nu e atît de vinovat pe cît pare. N-a ales bine direcția. El a zis : spre sud ! Dar la fel de bine putea să rostească „spre est". Sau „spre nord". E o prostie să-ți închipui că totul depinde

de cuvinte. Fericirea nu se află pe o direcție lăsată de alții prin testament.

E plăcut în baia Bătrînului. Apa mă face să mă simt aproape fericit. Poate că, de fapt, Crucea Sudului ar trebui căutată în ape. Undeva, pe mări. Am să mă gîndesc la asta. A, nu! N-am intenția să calc pe urmele Bătrînului. El e convins că toți oamenii de pe pămînt visează o singură fericire. Una mare, pentru toți. Or, oamenii sînt prea diferiți. Iar bătrînul e mai diferit decît toți ceilalți. El mă hrănește, nu dă cu pietre.

Oare e vreo diferență? Poate totul se va dovedi un calcul subtil al Bătrînului: nimeni nu poate spune că e tiran atîta timp cît exist eu, care îl hulesc pe față. Nu, degeaba, Bătrînul nu e tiran. Bătrînul e doar un visător care s-a rătăcit în mijlocul viselor. Și caută să iasă, și puterile îl părăsesc. Mă tot întreb ce va spune cînd se va trezi. Dacă se va trezi vreodată. Oare există vreo diferență între hulă și libație? Între piatră și pîine? Prea adesea pîinea a devenit în mîinile oamenilor piatră. Prea rar piatra a devenit pîine. Da, e o diferență. Bătrînul — un om bun. Eu — un om rău.

Exagerez, și știu că exagerez. Nu există buni și răi. Există aproape buni și aproape răi. Dacă Bătrînul ar muri, poate că nu aș fi alungat și nici scuipat de mulțime. Poate aș putea să le deschid ochii. Sau poate că m-ar omorî și pe mine și m-ar arunca peste mormîntul lui, cu fața în țărînă. Nu știu. N-am să aflu decît la moartea Bătrînului, dacă nu cumva mă voi prăbuși înaintea lui. Ceea ce nu cred: sînt prea tînăr. E avantajul meu asupra lui. Sînt tînăr. Oamenii caravanei chiar așa mă strigă: Tînărul. Iar eu urăsc oamenii. Pentru că el îi iubește. Nu, greșesc. El nu-i poate iubi. El le promite. Iar eu, care iubesc sau urăsc, nu mai am loc printre promisiunile lui.

Oamenii mă roagă uneori să-l las în pace. Spun că e Bătrînul lor, că nu l-ar da pe nimeni altul. Fiecare se simte o umbră a Bătrînului și-ncearcă să-l imite. Dar nu-i pot înjgheba decît forma. În priviri, în gesturi, toți sînt Bătrîni. Însă fondul lor, ei bine, fondul lor rămîne totdeauna al meu. Pentru că oamenii urăsc sau iubesc. Ca și mine. Au patimi, nenorociri și fericiri. Bătrînul

știe asta. Bătrînul n-are patimi, nici nenorociri și nici fericiri. Și știe, că, oricum, mai devreme sau mai tîrziu, îl voi învinge. Eu, sau altul ca mine. Pe el, sau pe altul ca el. El promite ; nu poate decît să promită și să umple lumea cu speranțe nebunești. Eu vreau să-i învăț pe oameni să-și plămădească orașe cu case și grădini. Le spun că, de fapt, Crucea Sudului există, pretutindeni. Vechii marinari, cei care ne-au lăsat legenda, au găsit-o departe, foarte departe. În scrierile lor, se prezintă foarte amănunțit obeliscul și cele patru stele din vîrf. Dar nicăieri nu se fac aluzii referitoare la drumul parcurs pînă la ea. Poate că nici n-a fost un drum adevărat. Poate că Bătrînul n-are rost. Și se teme ca oamenii să nu afle asta. De aceea s-a născut caravana. De aceea caravana nu poate muri, sau nu va muri decît împreună cu Bătrînul.

El nu cunoaște altă frumusețe. Cînd i-am arătat tablourile mele, le-a privit mirat, le-a întors pe toate părțile, apoi mi le-a înapoiat. Mai tîrziu, oamenii le-au ars undeva, în afara taberei. Am fost de față, pentru că doream să-i cunosc mai bine. S-au arătat destul de stingheriți de prezența mea, iar focul abia a reușit să mistuie ultima pînză. Apoi incendiatorii s-au împrăștiat, cu capetele plecate. Îmi venea să strig : am învins ! Dar Bătrînul ar fi înțeles că-mi cunosc menirea și poate că m-ar fi ucis. Așa, atîta timp cît îl acuz și fac pe inocentul, nu poate decît să mă hrănească. Atît.

Am ieșit din baia Bătrînului. Apa îmi aleargă pe trup în fire subțiri, din ce în ce mai subțiri. Îmbrac halatul lui. Am acest drept. Ca în fiecare noapte, voi dormi la el în cort. Nevasta lui îmi va petici haina ruptă de un mărăcine. O alifie tămăduitoare mi se va aduce pentru umărul lovit de piatra unui fanatic. Voi fi nițeluș fericit.

Mîine intrăm iar într-o zonă mlăștinoasă. Bate vîntul dinspre sud și aduce miazma. Îmi amintesc că data trecută s-au înecat mulți oameni, iar alții, mai numeroși, au rămas rătăciți în liane și păpurișuri. Peste tot, o viață semiacvatică, o viață sălcie. Țînțarii, frigurile. Gura plină de noroi și viermi de apă. Mîluri mișcătoare, șerpi și tulpinile jegoase ale copacilor crescînd bolnave și răsucite deasupra insulelor de ierburi. Cîrliaci gigantici, otrăvitori.

Apoi iar limanuri, pînze subțiri de apă stătută, prin care batracieni morți putrezesc, cu burțile acoperite de muște negre sub soarele torid. Oamenii se acoperă de bube împuțite, copiilor li se umflă ochii și membrele și pier în spasme. Ologii plătesc mlaștinii cel mai mare tribut. Dar brațele și picioarele cangrenate produc noi și noi ologi. Așa că numărul lor nu se împuținează, ci crește mereu. Aproape toți cei ce se nasc, la bătrînețe vor avea ceva lipsă. Trupește sau sufletește. Pentru că, uneori, oamenii înnebunesc în mijlocul nopții din mlaștină.

Păianjenii uriași poartă vina. Sau liliecii, sau lipitorile, sau duhoarea, sau toate la un loc. Oamenii umblă adesea în patru labe, se tîrăsc pe jos, din pricina frunzișului aplecat deasupra apei.

Iar, în față, Bătrînul merge cu pas rar, măsurat, și vorbește. Vorbește de Crucea Sudului, de minunile ei înghețate, de visele veșniciei. Din cînd în cînd, ridică mîna și straiele lui de pînză îmbibată cu apă rea strălucesc ciudat și fac să bată mai tare inimile celor ce îl urmează.

Bătrînul nu știe că visul cel mai mare al veșniciei e omul. Dar eu știu, de aceea rîd cînd îl văd croindu-și drum prin trupul viu al mlaștinii. De aceea pot rîde cînd îl văd arătînd spre sud, cu chipul plin de luminile infinitului. Pentru că nu cred în necesitatea jertfelor infinite. Singurul lucru care merită să fie trăit e căutarea. Căutarea în care te învingi pe tine însuți. Crucea Sudului poate fi oriunde. Cele mai perfecte legături sînt cele care unesc două puncte printr-o linie dreaptă.

Sufăr cînd văd copiii murind și pe mamele care-i aruncă-n lături, indiferente, ca să-l poată urma pe el în călătoria fără sfîrșit. Îi plîng pe bărbații care-și pun piciorul cangrenat sub cuțitul doctorului — un nepriceput — pentru a nu muri, pentru a mai putea auzi glasul lui răsunînd prin hățișuri. Mi-e milă pînă și de el, de Bătrîn, și-i strig din urmă că e un nemernic, și sînt gata să fiu omorît chiar de cei cărora le iau apărarea. Spuneam odată că poate și lui îi e milă de mine. Greșeam. El nu e decît promisiuni din creștet pînă-n tălpi. Unde ar mai putea avea loc mila, sau oricare alt sentiment ?

Știu că la ieșirea din mlaștină toți îi vor cădea la picioare și-i vor mulțumi că i-a scos afară, în soare și vînt. Uită că tot el i-a împins să intre în tenebre. Le voi aduce iar aminte de asta și ei mă vor alunga cu pietre pînă la cortul Bătrînului, unde mă așteaptă o farfurie de terci și un chiup cu apă curată, limpede, ca minunile promise în depărtările reci ale sudului.

Adorm. Simt că adorm. Bătrînul e un om bun, iar eu sînt fața lui întoarsă. Cel puțin așa spun oamenii. Caravana e un vis, un vînt. Rămîne o promisiune care poate dura mult timp, dar nu poate ține o veșnicie. Dar ce poate dura o veșnicie? Eu visez să construiesc orașe. În picturile pe care ei le-au ars erau orașe, străzi, case în care oamenii pot fi fericiți. Cu adevărat fericiți. Nu, nici orașele nu sînt veșnice. Nimic nu e veșnic, cu excepția căutării.

Niciodată omul n-a fost mulțumit de condiția lui. A vrut mai mult, sau altceva. Eu caut Crucea Sudului, laolaltă cu Bătrînul. Eu am calea mea. El, calea lui. Nu sîntem mai mult decît oameni, chiar dacă mie mi-e milă, iar lui nu.

Nici orașele nu sînt veșnice. Sînt doar o metodă mai ușoară. Oamenii disprețuiesc însă ușurința și mă disprețuiesc și pe mine, care le-o propun. Vorbesc despre mazochism. Suferința devine sete și credință. El crede într-o singură fericire. Eu cred în fericirea individuală, care nu e — nu poate fi — aceeași pentru toți și în toate timpurile. Fiecare e dator să-și devină propriul său Bătrîn și să-și caute idealul. Să caute mereu, dar nu lăsîndu-se tîrît în caravane.

„Să nu vă pese — striga Bătrînul — de suferințe! Să nu vă pese de primejdii, de vise rele și amărăciuni! Undeva, în sud, de unde vîntul aduce uneori un clinchet slab ca foșnetul unor astre perfecte, în direcția spre care hălăduiesc mereu speranțele noastre și spre care veșnic vor hălădui, în mijlocul liniștii pline de frumusețe și înțelepciune, patru stele ne așteaptă de mii de veacuri. Ne așteaptă scînteind tremurător în vîrful unui obelisc de piatră albastră. Cine vede Crucea Sudului capătă pu-

terea să închege apele și să sfărîme munții. Inima lui se va umple de iubire ca o mare de corăbii neliniștite".

Ciudat. El vorbește de iubire, el, în fața căruia oamenii își jertfesc viețile, el, care nu face nici un gest pentru a opri chinul și primește zîmbind sîngele lor, cu ochii plini de luminile zilelor ce vin. Și eram gonit cînd încercam să împiedic toate aceste fapte, și eram hulit. Numai Bătrînul părea mirat, pentru că nu cunoștea nici ura, nici iubirea. Oamenii mă huleau, iar cîțiva făceau pe mirații, dorind să semene cu Bătrînul, dar nu reușeau : le vedeam ochii sticlind, biete umbre încercînd zadarnic să fie într-adevăr ceea ce păreau a fi.

Și mă simțeam învingător atițîndu-i, căci numai așa îi puteam păstra oameni și sper s-o pot face pînă la sfîrșit.

SFÎRȘIT

AUGUST E MARȚI

Să vezi din afară. Să stai pe o măgură și să privești un piesaj simplu, suspect de simplu, suspect ca orice lucru simplu, ca orice lege simplă a fizicii, în spatele căreia bănuiești totdeauna legi noi, complicate, imposibil de înțeles. Simplitatea e un artificiu la care oamenii recurg pentru a acoperi multitudinea. Natura a inventat pielea spre a masca structura complexă a organismului tău. Simplitatea e liniștitoare.

Un om își poate spune toate astea stînd nemișcat în placenta aceea energetică numită metacăpșor — de exemplu, o femeie ca Loira, care stă pe spate cu ochii închiși, închipuindu-și că se află pe o măgură și că visează timpul. Un singur lucru vrea să uite : că e de carne și sînge. Un lucru pe care nu-l poate uita — și știe asta. Știe că nu poți uita la cerere, nici măcar la cererea ta. Poți să-ți închipui că te împaci cu oamenii, să consideri că le ești egal și că dispui de un echilibru aproximativ suplu. Dar nu poți uita nimic referitor la ei și la răul făcut. Toți, laolaltă, cîntăresc, din punctul tău de vedere și al echilibrului căutat mereu, exact cît tine.

Loira aude pași repetați și-și visează supraveghetorii. Existența sa nu împiedică nimic, nu propune nimic. Loira e o potențialitate. Pașii supraveghetorilor se dedublează, urechea ei fină surprinde zbîrnîitul unei sonerii.

Se schimbă garda la palatul statuilor de ceară.

Să vezi din afară. Agitația browniană a mulțimii, fluturarea unor drapele, rostogolirea pancardelor pe care strălucesc sloganе și lozinci silogistice.

ALEGEȚI UN ECOLOGIST !
CARTER ESTE ECOLOGIST.
ALEGEȚI PE CARTER.

Logică formală, cadrul întîi. Sau ceva asemănător. Carter spune :

— Omul și-a bătut joc de planetele pe care le-a întîlnit în spațiu. Omul n-a ținut cont de condițiile existente acolo. Diorna, Leaky, Gervana, Mira II, iată lista ratărilor umane, iată rezultatele experiențelor Partidului Metodologic. Avem dreptul să distrugem potențialele acestor planete ? Sînt ferm convins că omenirea n-a învățat nimic din fostele sale greșeli. Vom relua pe alt plan, în alte coordonate, veșnic, erorile istoriei ? Terra a trecut de cîteva ori pe lîngă catastrofa atomică. Omul civilizat a distrus pe ea sute de specii, a exterminat popoare mai puțin dezvoltate, a transformat pădurile în stepe și stepele. în deșerturi. Cît de greu am corectat toate acestea !"

Să vezi dinafară, de pe măgură, în vale, satul și fumurile caselor. Și să apună Soarele. De ce să apună ? Cît sîntem copii, iubim răsăritul. Apoi ziua vieții crește în urma noastră. Și ne place apusul : regăsim în el amurgul fericirii, amurgul idealurilor și ne închide într-o tristețe care e atît de intelectualizată încît nu reușește nici să ne doară. Ea seamănă cu acceptarea unui destin pentru care n-am fost făcuți. Și nu avem nici măcar puterea, nici măcar dorința de a plînge.

Sîntem invulnerabili.

Ca Loira, în spațiul artificial amniotic.

Ce caută aici ?

Azi e marți. E tot marți. E marți de foarte multe ore, nici nu mai știe cîte. E marți pentru viitor. Pentru trecut. Pentru prezentul pe care vrea să-l uite. Iată : ei au grijă de toate. Pînă și de o prostituată care face parte din cartel. Și mîine va fi tot marți. Și toată luna augut e marți. Septembrie va fi miercuri.

— Pentru tine — îi spusese Clotilde — o să fie cald și bine. Atît de cald și de bine încît tare aș vrea să mă aflu în locul tău.

— Gura ! Lasă-mă să ascult !

Era întuneric, iar ea se trîntise pe spate. Fuma.

— Loira...

— Trage perdeaua !

Prevederea e mama înțelepciunii. Strînge oameni albi pentru zile negre. Colonizarea. Și ei, acolo au nevoie de tine. Și ei, acolo departe, pe o planetă blestemată oarecare. Blestemată, ca toate planetele vii.

De aceea, aici se face atît de rar seară. Ca să fie seară, trebuie ca mai întîi să treacă o zi. Ca să treacă o zi, trebuie ca ea să înceapă. E foarte greu. Trebuie să te rogi — și nu unui zeu. Doar ție.

— Loira ?...

— Te blestem ! Să-mi semeni...

— Să semănăm...

— Lasă-l să cînte ! Cum îl cheamă ?

— Nu știu.

„Vom înainta mereu pe un drum fără leac Unde peștii noștri tac/Iar în urma lor, sărac, E-n zadar cuvîntul tot și gîndul bun...“

Fum. Lumini. Întuneric.

Totul a pornit de-acolo, din drumul orb, dacă nu cumva ea era oarbă : pășea pe el și nu-l putea zări, nu-și putea zări nici picioarele, jos era umbră, o noapte de cer mascat cu trupuri interpuse între el și pavaj. Totul a pornit de la grevă. Marea mulțime care fornăia, se zbătea, striga. Clotilde spusese :

— E o poveste și aici, o poveste despre acea pădure mare și verde și acele potecі pe care cineva nu le putea suferi. Și ca să dispară potecile, acel cineva a tăiat pădurea. Ce părere ai ?

— Frumoasă poveste ! S-o spui cîndva copiilor tăi.

— Am s-o spun, a răspuns Clotilde.

Apoi au chemat-o la telefon și ea le-a împărțit noile sarcini. Revendicările nu fuseseră acceptate. Apoi Clotilde a ieșit din cauză și n-a pățit nimic.

Convoiul deportaților. Cei din cartel mirosiseră totul, cu multă vreme-n urmă. Și pădurea — ce-a spus Clotilde despre pădure ?

Loira visează. O doare carnea de numărătoarea atingerilor trecutului.

— Pe-aici, miss ! E un habitat „Gregor", îl știți, bătrînul Gregor, l-ați văzut la TV ; e un autentic habitat „Gregor". Și Carter are un asemenea habitat, vă dați seamă, sper, ce înseamnă asta...

Omulețul cu fața atît de albă încît prima dată i-a oferit senzația unei măști. Cînd a fost asta ? A ! Înainte ! Sigur, înainte. Apoi el a murit. Era necesar, nu ? Din orice obiect se poate face o armă. Chiar a întrebat-o. Glumea.

— Umbli cu un revolver în sex ?

Apoi a murit — și ea a primit toți banii promiși, absolut toți.

L-a văzut odată pe leaderul metodologist. Adică l-a văzut în realitate. Era de carne și sînge. El, celălalt, murise. Celălalt — adică, pur și simplu, El. Demult, cînd El trăia, trăiau și idealuri pentru care merita să lupți. Sau să existi. Totuna.

Acum e amiază și e august. Mîine va fi septembrie.

Ar vrea, ea ar vrea să nu mai semene cu ei. De ce să le semene ? Planeta către care merg a fost cucerită în urma unui conflict armat care a durat exact o jumătate de oră. O înscenare. S-a aflat, iar cabinetul metodologist a fost nevoit să-și ceară demisia. Obsesia spațiului. Obsesia omului în habitat, în biosistem, în Cosmos. Necesitatea de a ucide pentru a-și face loc. Așa au pretins — dar ea, Loira, cunoaște și un alt adevăr.

Cîndva a scris pe o hîrtie : „Vă iubesc pe toți !". Apoi a folosit-o la toaletă. Ce rost are un sentiment în lumea care funcționează ca mecanism, cu logici și reguli stricte, adesea irespirabile ?

TOȚI VOM FI FERICIȚI

Vom înota în marea absurdă/Vom dezgoli perlele scoicilor moarte / Vom naviga călăuzindu-ne / După Steaua de Veghe..." Dar Stelele de Veghe nu mai există. Apoi s-a dus, țin minte, după ce l-a lichidat pe ticălosul micuț cu fața albă, s-a dus la Clotilde și a ascultat puțină muzică, întinsă pe spate, fumînd o țigară neobișnuit de lungă, poate de contrabandă.

„Caut/Strălucirea soarelui,/ Strălucirea vieții noastre/ Ce-a rămas a nimănui..."

Cînta un mag al vremurilor duse ; o melodie simplă și toată doar plîns, o melodie cum nimeni n-ar mai fi în stare să compună. Cum nimeni, n-ar mai fi în stare să plîngă. Era acolo un om părăsit de oameni, de iubire și ură ; un om pur și simplu gol, fără carne și sînge, un om făcut numai din voce și durere. Îi amintea de Sunet.

„Va sosi cîndva o zi, vei citi un ziar, Te vei ridica deodată,/Vei privi în calendar,/ Vei socoti cîți ani s-au petrecut..."

Parcă și-ar fi luat adio, ea, de la ființa ei, ascultînd.

BORDELUL RIO — PÎINEA DEZMOȘTENIȚILOR !
O ORĂ DE SATISFACȚIE PE UN PREȚ DERIZORIU !

Geamul imens, și reclamele, și Loira întinsă pe covor. Și căștile. Și ochii. Și Clotilde.

„Te vei duce-n dormitor, vei privi copilul tău,/El surîde-ncrezător,/Tu-ți vei aminti de mine Încercînd să vezi în el un chip trecut..."

SCHWEPSSSS !

Fissss. Sticla se destupă, apoi imaginea se schimbă iar.

DEO-PARFUM ELBAL
MOSTRE GRATUITE !
MECTANA.
FACILITĂȚI TERAPEUTICE.

Sîni mîngîiați. Spray. Culori.
— Închide geamul, Clotilde !
— Ești o sălbatică...
— Trage, dracu', perdeaua !

SIMBOLUL

Simbolul Partidului Metodologist. Ultima imagine. Întuneric.
— Proasto !
— Shut up !

„Nimeni nu ne-a mîngîiat, / Nu ne-a învățat s-o facem... / A fost altfel cînd iubeam, / Am distrus în noi povestea/Ce se spune doar o dată pe pămînt..."

— Cine ? Cine cîntă ?

— Nu știu.

Își simte trupul greu, infinit de greu. O piatră care atîrnă. Dacă n-ar avea carne și sînge, cugetă Loira, totul ar fi altfel. Nimic n-ar mai semăna cu ceea ce este.

Cîntecul acela fusese interzis, cu foarte mult timp în urmă. Nimeni nu mai știa cine cîntă. Nimeni nu mai știa cine l-a interzis. Atunci a înțeles de ce-i spusese Clotilde asta :

— Cum se cheamă ?

— Cîntec.

— Atît ?

— Nu chiar atît. Cîntec interzis.

— Chiar așa se numește ?

Se face tăcere. E marți.

Dacă n-ar fi de carne... Dacă n-ar fi nimeni de carne și sînge... Dacă n-am mai cere nimic omenesc, nimic care să ne sperie... Cargoul gelactic înghite zeci de mii de kilometri pe secundă, penetrînd spațiul ca un fruct rău, căzut din pom. Un fruct al cunoașterii. Ieri a fost iulie. S-a gîndit la grevă și la motivele deportării. Și s-a gîndit la Clotilde și la Suzana și la Paul. Paul era ecologist. Ea, metodologistă. Paul a fost ultimul pe care l-a ucis. I se spusese că era necesar.

Dacă n-ar fi fost de carne și sînge. Și dacă n-ar fi știut să plîngă. De-ar fi fost o simplă mașină. Așa s-a rugat atunci : să fie o mașină cu buton și program. Și să se facă noapte mereu, să nu se trezească din visele ei, care, pentru prima dată, erau totuna cu Visele Omului. Să curgă veșnic cerneala aceea neagră ce include și uniformizează. Carnea ei, aripile ei de sînge pe care le întindea să le adape din miezul aprins al spațiului celuilalt.

— Să nu rămînă la fel ! se ruga. Să crească noaptea asta pînă la glesne, pînă la brîu și umeri. Și să se-ntoarcă pînă la noi Stelele de Veghe, și să fie o zi cît o lună și o lună cît treizeci de luni, treizeci de roți călcînd peste noi cu una singură. Și să auzim lucruri ce nu se-aud : cum cresc trandafirii crăpînd dalele de beton cenușiu ale trotuarelor și autostrăzii, și cum mașinile se opresc una cîte una, uluite, și cum mugurii vor sparge pereți și plafoane,

vor dezrădăcina blocuri, vor fisura piloni, și cum vor crește ca o forță oarbă și vor înainta printre firele ce duc la panourile publicitare, strangulîndu-le.

Atunci — și-a spus — autostrada plină de trandafiri crescuți fără noimă și mesele din baruri, penetrate de sevă, și toate lucrurile ce dau muguri, noi și noi muguri : volane, roți dințate, circuite de integrare, memoratoare, toate vor căpăta forme noi și înțelesuri ce reușesc, în sfîrșit, să ne semene.

Trandafirii cresc peste tot. Cresc în Spațiul Omului, din pereții habitatelor „Gregor" și din mînerele panourilor purtate haotic de greviști ; cresc din tocurile ușilor, din sonerii și țevi, sparg carcasele magnetofoanelor și automobilelor. Ca un cîntec tăcut, tăcut și viu.

Un cîntec interzis.

Iar ea să fie mașină. Să crească din ea trandafiri, să nu poată plînge și să aibă amintiri cu program. Să n-o doară faptul că ține la Paul și că îl va ucide.

Un cîntec despre oamenii cei minunați.

Ea îl aude. Stă cu ochii aproape închiși, iar Clotilde se reazemă în palme ; o pată albicioasă, fața, și alte două pete lunguiețe care s-au lipit de covor.

„N-am să uit în cîte dăți / Ne-au învins prejudecăți, / N-am să iert de-acum pe nimeni..."

— Îl dau mai tare ?

Dacă n-ar fi fost de carne și sînge, nu s-ar afla în metacapsor. Să fie o zi cît o lună. Are ceea ce a dorit. Dar nu visase asta. Ea...

Dacă n-ar fi de carne și sînge, Loira ar fi liberă.

— Ține-ți gura ! Ascult !

— O să fii fericită, fetițo ! Pentru tine va fi cald și bine. Va fi atît de cald și atît de bine încît tare-aș vrea să mă aflu în locul tău...

TOȚI VOM FI FERICIȚI.

De ce plîngi ?

Vom ajunge acolo, pe planeta căreia îi sîntem destinați. Ca să colonizăm. Ura se va stinge. Greviștii de ieri sînt cetățenii conformiști de mîine. Cetățenii Confederației.

— De ce dracu' te smiorcăi ? Îl iubeai ?

Loira se ridică din metacapsor. Se ridică și nu pricepe cum. Își privește mîinile. N-are mîini. Își privește picioarele. Picioarele nu se află la locul lor. Ele sînt altundeva, habar n-are unde. E august și e marți. Anabioză. Funcții vitale încetinite. Recuperăm. Lovim. Deșeuri.

Rîdem.

Loira n-are trup. Nu-și vede capul. Nici satul nu se vede, dincolo de măgura singuratică și fragilă peste care Soarele a apus.

— De ce dracu' plîngi ?

Loira e tot ce-a dorit să fie. Clotilde îi atinge prin beznă mîna înghețată și țeapănă.

— De ce plîngi ?

SFÎRȘIT

VISEAZĂ GNOW-UL

Expansiunea omului în Cosmos se desfășoară paralel cu expansiunea Cosmosului în om. Ți-aduci aminte ?

El trăind : o singurătate lucidă, înconjurîndu-se cu oameni, așa cum pe vremuri oamenii se singularizau de animale înconjurîndu-se cu acestea, folosindu-le sau chiar consumîndu-le. Exploziile sale de bucurie semănau unor petarde și păstrau același aer jovial — dar artificios — emanînd, în locul virilității firești, semnele unei copilării păstrate în afara timpului, conservată pentru a fi folosită dozat, matematic, de-a lungul unei vieți întregi. Un clișeu al sensurilor trecute, a cărui valoare capătă ciudate proporții în contextul prezentului nestatornic, un cîmp proteguitor al coerenței existențiale ce se exprimă, totuși, altfel decît printr-o simplă structură stratificată a evenimentelor. Ca și cînd ai picura esența unui mod de-a fi în toate situațiile, pentru a le oferi alte noime decît cele tolerate de prejudecățile semenilor tăi.

În noaptea asta vei visa din nou un gnow umblînd tiptil prin lumea ierburilor rare de pe Leaky. Taci ? Sau îți imaginezi vorbele exprimînd altceva decît minciuni cu care ne înșelăm foamea de adevăr ? Stupid, este ?

Ții minte reclama navei aceleia spațiale ?

SĂ ZBORI SAU SĂ NU ZBORI ?
CU O RACHETĂ „SHERRY", ÎNTREBAREA
NU POATE AVEA DECÎT UN RĂSPUNS !

Ne aflăm pe o navă „Sherry".

Nu crede în minuni. Bizuie-te pe ele. Cine-a spus asta ?

Ți-L amintești, nu-i așa ? El trăind : o torță în întîmpinarea Soarelui. El avea lumină, și lumina Lui creștea dinspre sine către alte euri lăuntrice. El ne-a dat nume și a împăcat omul cu stelele. Fiece om — o stea. Ții minte ?

FIECE OM — O STEA !

Era sloganul. Chemarea. Părea un copil și, cu toate astea, se simțea mult mai bătrîn ca noi.

Pe flăcăul celălalt îl cunosc de la o serată a Partidului Metodologic. Se ridicase, pe jumătate beat, în picioare, mîna stîngă rămăsese să-și imprime transpirația în kreotul mesei, apoi scandase rar cuvintele sloganului. Strigase după aceea „ura !" și a mai spus ceva despre faptul că ecologiștii sînt niște dobitoci — da, chiar așa, — și că trebuie să li se vîre odată pumnul în gură. A, dar tu nu erai, tu... parcă plecaseși, rămăsese doar Sara și alte două prietene de la serviciul RBV, ele au auzit, au văzut... nu, e-n regulă, visează-ți gnow-ul, curînd am să adorm și eu, îmi voi visa gnow-ul și aceleași suprafețe de iarbă rară și galbenă și voi înceta să vorbesc despre toate prostiile astea. Mai reduse, din punctul de vedere al repercusiunilor, decît altele. Cucerirea spațiului de către om și reacțiile celorlalți... Gregor ! Îl ții minte pe Gregor ? Era ecologist, un tip cu perspective nemaipomenite, o capacitate în materie de biocîmp și de amenajarea lanțurilor trofice artificiale. Nu, pe atunci navele noastre încă nu posedau așa ceva. A ajuns celebru după afacerea SETIS.

REAMENAJAREA UNUI SISTEM SOLAR

Metodologiștii au pierdut atunci 60 de locuri în Senat. Iar El, idolul ce ridicase mîna pentru a ne arăta drumul, s-a simțit dator să adauge că misiunea omului însuși e mai prețioasă decît misiunile oamenilor.

Eu, unul, m-am săturat de vastele lor laboratoare și de ipoteze controversate sau acceptate, sînt plin cu formule ce descriu tranziții tricromice *, metainteracții rishon-rishon în spațiu real, complex și net **, oscilațiile cuantice Dirac *** sau nedeterminări tricromice de interfață ****. M-am săturat de tot acest sistem de gîndire ce

*, **, ***, **** = vezi notele din final.

aparține nimănui și tuturor. Poate și El — îl ții minte ? Și El se simțea sătul și, pentru asta, ne-a dat stelele și legi, legi omenești, prin care putem să le considerăm ale noastre.

Mi-a spus, într-un moment ciudat de confesiuni și revizualizări de imperii moarte, mi-a spus : da, Vincent, țin la oameni, dar de iubit n-am iubit niciodată. De ce-aș fi făcut-o ? Sau poate, poate, cîndva... poate-am visat și eu, toți au un vis care rămîne... rămîne în urmă, nu ? Acum, avem stelele : fiecare om poate să aibă o stea. Expansiunea omului e mai prețioasă decît problemele noastre mărunte. L-am idolatrizat pentru aceste cuvinte. Cîndva cineva... apoi mi-a vorbit — poate e mult să... nu, e bine, mi-a vorbit un minut, un singur minut despre ea. Apoi i-am aflat taina, dar asta s-a întîmplat mult mai tîrziu.

Ți-e somn ? N-am chef să te deranjez, spune dacă vrei să dormi. Pe Leaky am dormit foarte puțin. Amîndoi am dormit puțin. Eu sînt sătul — și chiar vreau să dorm, dar vezi, gîndurile... intenționam doar să aflu cine are dreptate. Gregor, sau... Gregor, ce tip detestabil ! Mereu avea ceva de mîrîit împotriva... cred că împotriva tuturor. M-am văzut niciodată un om căruia să-i fie mai greață de oameni. Cineva, din Trust, compusese chiar o poezie. Era vorba de Gregor, un Gregor bolnav care înghițise vreo porcărie oarecare. Venea un doctor și-l găsea în habitat și încerca să-i dea ceva să vomite. Totul se termina prin cuvintele lui Gregor :

„Doctore, de vrei să vomit lîngă pom,
Mai lasă pastilele ! Adă un om !“

O greșeală de logică, nu ? Și doctorul era om. Sau poate îi vedem pe doctori dizolvați în esența meseriei lor pînă la anularea personalității proprii. Îl las pe Gregor. Un nemernic. Dar ne-a prevenit. Javra asta nu iubea pe nimeni, nici animalele. De ce ar trebui iubite animalele ?

Să-ți fii suficient. Cine-a spus asta ?

Cînd am plecat de pe Derion mai păstram în subconștient subliminalele pornografice. Porcii ăia ar trebui să aibă mai multă grijă de subconștientul navigatorilor. Pe un cargou galactic, foamea erotică nu se poate stinge decît cu pastile.

Știi ce spunea El ? „Urîți-mă". Așa spunea. Și : „Sînt lucid, deci mort. Voi mă credeți înțelept, dar nu sînt decît mort". Firește, asta n-a spus-o tuturor. De aceea, poate, n-ai de unde să știi.

Ce faci ? Dormi ? Te bucuri că va apare gnow-ul și se va strecura printre ierburile crescute peste circumvoluțiunile creierului tău ? Vrei să dormi ? Hai, spune !

Există o poveste, o poveste ca un cangur șchiop care toată noaptea se visa alergînd pe picioare întregi prin pădure. Într-o zi, cangurul șchiop s-a dus la doctorul de canguri șchiopi. Și doctorul ăla i-a dat o pastilă, sau praf, sau poate un sirop. Și i-a spus : înghite asta. Și cangurul șchiop a înghițit pastila, sau praful, sau poate, cine știe, siropul. Și piciorul i s-a făcut nou-nouț.

Auzi, bătrîne ?

Dar cînd a adormit a visat că era șchiop și se tot tîra încoace și încolo. S-a dus, deci, din nou la doctorul de canguri șchiopi și i-a zis : doctore, nu m-ai vindecat decît pe jumătate. Ești un doctor rău de canguri șchiopi. Și doctorul a replicat : cangurii șchiopi sînt ca niște jucării care au defecte și motorașul și rotițele. Dacă visezi să te faci bine, te faci bine ; dar în tine rămîn toate stările prin care ai trecut. Nu poți ucide drumul prin simpla atingere a țintei. Ar trebui să schimbi rotițele și motorașul".

Vezi, bătrîne, cangurul n-a făcut o ispravă prea mare. Jumătate din viața lui, cea pe care o dormea, fusese vindecată dinainte. Doctorul de canguri șchiopi nu poate decît să inverseze situațiile.

Uite, îmi aduc iar aminte de El. Ajunsesem destul de intimi. Discutam despre societate, asta-i plăcea. Foarte rar adăuga ceva despre sine. Era mare și bun. Era leaderul Partidului Metodologic. Îl auzeam și la tribună, îl vedeam, mă aflam totdeauna în sală. El ardea acolo. El încălzea ochii și inimile. Noi toți ne simțeam solidari cu El, formam un corp comun, aveam devoțiune în sînge și nevoie de dăruirea Lui și gata să-i dăruim totul. Nu știu nici azi cum a apărut un asemenea om pe arena politică. Faptul că există mi se pare uluitor, superb, dar și monstruos. Pînă și aerul ardea, expulzat de cuvinte, și toate

microfoanele se-ncingeau la roșu și semănau cu noi. Din ce anume țîșnea forța aceea care ne alunga îndoiala printr-un proces aproape traumatizant, exorcistic? Părea un estet al speranței, un navigator călătorind pe urmele semnelor lui.

STELE ȘI VREMI!
VREMI CE VOR FI!

Avea grijă de viețile noastre. Nu ne iubea. Odată mi-a spus că ar fi vrut s-o facă. Dorea un om care să-l privească drept om, și nu leader, și să-l iubească pentru că există. Iar eu, care mă știam iubit, care plecam cu prietena la videotecă și la sfaar*, care aveam părinți, frați, oameni în mijlocul cărora nu făceam eforturi să trăiesc, ci trăiam, pur și simplu, știindu-mă liber și acceptat, simțeam, privindu-l, o milă ciudată, o milă amestecată cu admirație. Mă întrebam cum poate să reziste. Mă întreb și azi.

Și ce le ducem noi pe Pămînt? Ce-i ducem Lui?

Bestia de Gregor. Logicianul — poate la fel de lucid. Poate la fel de inteligent.

LA COLONIZAREA PLANETELOR NOI
UTILIZAȚI HABITATELE GREGOR!

Urma o blondă goală care-și freca sînii de iarba înaltă și-și răsfira părul, într-o mișcare filmată artistic, azvîrlindu-l de pe frunte pe spate. Păsările, un rîu, o cascadă. O plajă și alte două nudiste sorbind băuturi răcoritoare *Marshall*. Paradisul pierdut. Paradisul regăsit. Aleluia.

Apoi numele fericitelor planete importatoare. Leaky nu figurează. Probabil, nici nu va figura vreodată.

Gregor, javră afurisită, nu accepta ideile Lui. Spunea că e o porcărie să reconstitui pe alte planete, în amănunt, condițiile terestre. El vrea altceva. Adică știi. Utilizarea biotopurilor locale. Impulsionarea și dirijarea lor. Gregor afirma, odată:

— Cine nu ține seama de specificul fiecărei planete, s-ar putea să plătească scump ignoranța sa!

---

* = sistem de jocuri electronice care oferă satisfacții logice, sentimentale și erotice. (n.a.).

Dar reclamele ecologiștilor sînt la fel cu cele ale noastre, căci reclama rămîne făcută pentru omul de rînd. El trebuie să descopere proiectate acolo visele lui.

Gnow-ul. Vom visa din nou un gnow ; tu, unul cenușiu, lăbărțat, cu mutricica șireată. Al meu e mai simplu și culoarea lui bate spre maroniu. Sigur, nu ne fac nici un rău. Aparent, nu ne fac nimic. Dar cît poți să suporți un vis, un vis care se repetă la nesfîrșit ? Ca și reclamele lor, nu ?

Asta ucide.

La o altă serată, s-au apropiat de mine două pipițe nostime foc. Afirmau că lucrează la META, nu știu dacă știi, serviciul ăla de coordonare tricromică. Am lucrat și eu o vreme acolo, pînă m-am săturat de terminologia lor aberantă. Păpușicile m-au ochit încă de la intrare. Știau că sînt unul dintre oamenii Lui de încredere. M-au vîrît la mijloc și au început să mă-ntrebe, cu acea degajare ce dă o impresie accentuată de nevinovăție și tocmai de aceea naște bănuieli. Pînă la urmă le-am înghesuit într-un colț.

— Fetelor ! am zis. Nimeni nu s-a născut ceea ce este și nimeni nu e ceea ce pare-a fi. Deci, fiți drăguțe și depuneți aici (am arătat palma) înregistratoarele ! Fără fente, că s-ar putea să mă supăr !

S-au codit o vreme, dar m-am ținut tare. Am dezintegrat benzile, apoi am surîs. Și, peste cîteva ore, discuția noastră, cu final cu tot, a fost imprimată cu litere de-o șchioapă în *Poliedric*. Fetițele fuseseră blindate mult mai consistent decît îmi imaginasem. Probabil mai păstrau în rezervă două-trei înregistratoare granulare. Ecologiștii jubilau. De altfel, toate cartelurile duhneau de spioni. Sau, hai să zicem, provocatori.

Ți-e somn ? Faci ca mine, este ? Amîni conștient întîlnirea cu gnow-ul tău cenușiu și lătăreț. Jigodia de Gregor ! Acum să-i vezi. Se vor repezi ca niște cîini turbați. Omul în expansiune. Împuțită poveste. Mai bine, hai să ne gîndim împreună la El. S-ar putea ca asta să ne ajute. Pe mine m-a ajutat întotdeauna. Doar pe Leaky m-am gîndit mai puțin la El și mai mult la mine. Asta

este. Mai ales cînd am văzut gnow-ii. Foarte mulți, îngrozitor de mulți. Leaky nu era decît un covor imens de gnowi care se devorau între ei. Ce spunea Gregor ?

— Orice animal, e știut, are nevoie de un anumit teritoriu. Acolo trăiește, vînează, își crește puii. Cînd teritoriul se micșorează, datorită înmulțirii raționale, încep lupte, încep migrații. Se caută spații noi.

Dormi ? Gregor nu e prost. Cel mai important aspect al problemei, unul căruia îi sîntem datori : ecologiștii vor cîștiga noile alegeri. Ducem cu noi viitoarele lor argumente. Dormi ?

Gnow-ii căutau un spațiu nou. O imposibilitate fizică. Dar și omul e un spațiu nou, nu-i așa ? Doarme o treime din viață. Foarte mult spațiu nou.

Gnow-ii au înțeles asta. Unul dintre ei, unul cenușiu și grăsun, a murit în realitate și s-a copiat în subconștientul tău. Și-a creat acolo habitatul necesar : habitatul planetei Leaky. Altul, subțire și maroniu, a procedat la fel întîlnindu-mă. O simbioză stranie, în care unul din parteneri îl visează pe celălalt. Omul în expansiune. Nu s-ar fi gîndit nimeni, este ? Ar trebui să rîdem. Poate crezi că ne vom vindeca, nu-i așa ? Că pe Pămînt se va găsi o soluție. Îți spun eu care-i soluția, mi-a oferit-o calculatorul. Gnow-ul trebuie dat afară din subconștient, asta-i tot. Se face proiectîndu-ți visele în real. Întorcîndu-ți creierul pe dos ca pe o mănușă. Atunci, din tine se va revărsa întregul tău subconștient, adică lucrurile conținute acolo. Imagini, ansamble, senzații, uri, iubiri, tot felul de resturi despre care tu însuți n-ai habar. Acțiunea comportă un risc enorm : modificarea universului real. Un risc ce nu poate fi asumat. Nici un doctor de canguri șchiopi n-ar încerca asta. Și e mult mai simplu să ne sinucidem, este ?

M-am gîndit. Nu va ști nimeni. Nici Gregor, nici El. Pînă la viitoarea expediție pe Leaky vor trece mulți ani. Multe campanii electorale.

Și Leaky ar trebui distrusă. Dar, zău, asta prea ar bate la ochi. Nu merge acum. Dar putem lansa o baliză. Și un mesaj. Pentru cei care vor avea ghinionul să mai calce pe-aici.

Deocamdată, m-am gîndit la un accident. Ceva, ca explozia motoarelor în urma unei accelerări neprogramată corect. Te-ai gîndit și tu ? Mă bucur că te-ai gîndit și tu. Mă bucur sincer că te-ai gîndit.

Note :

* tranziții tricromice : tranziții de stare geometrică definite pe baza unei geometrii universale, în care dimensiunile „lungime", „lățime" și „înălțime" sînt înlocuite de dimensiunile „informație", „energie" și „masă", operîndu-se cu elemente preluate din algebra Boole (noțiune fantastică).

** metainteracții rishon-rishon : interacții ce au loc între doi sau mai mulți rishoni (particule subquarktice), dintre care unii pot avea dimensiuni reale, iar alții complexe. Interacția în spațiu net se raportează la un sistem de referință fictiv ce conține atît axe reale, cît și imaginare (noțiune fantastică).

*** oscilații cuantice Dirac (sau Dirac-Van Daar) : oscilații ale undei electromagnetice, considerată ca pozitivîndu-și, temporar, din spațiul particulelor negative Dirac suportul fizic de oscilație (noțiune fantastică).

**** nedeterminări tricromice de interfață : nedeterminări survenite la transformarea masei în energie sau a energiei în informație, exprimate în cadrul unor serii de matrici Van Daar (matricii ireprezentabile mental, avînd de exemplu linii compuse din constante, atașate unor coloane compuse din variabile de stare aflate într-o relație matematică oarecare, rezultantă a transformatei Van Daar), în condiții de limită (noțiune fantastică).

SFÎRȘIT

REGULA JOCULUI

— Știu eu o metodă, i-am zis Elisei. Am tras apoi cu putere din țigara furată. Știu o metodă, dar nu ți-o spun.

Elis se zbătea furioasă. O legasem de una din ramurile arborelui central și nu mai putea să-și întindă aripile individuale. Acum se zbătea furioasă, dar eu am rîs :

— Ești *Mare* ! Ha ha ! Adică foarte mare !

Benedict mă privea din ușa Fabricii sale de Ascuțit Lame de Ras pentru Adulți cu Barbă.

— Las-o în pace ! strigă. Mie mi se pare că tu cam ieși din regula jocului. Nu așa e regula ! Eu știu mai bine decît tine !

— Ba nu știi nimic ! pufnii eu. Tu nu vezi ce gras ești ? Gras, curge untura pe...

— Nu te potolești ? se supără de-a binelea Benedict. Hei, Elis, scoate mîna din hiperspațiul trei ! Așa, acum întoarce-te 186° möbiusian. Acum înapoi... treci peste cinci oglinzi, păstrîndu-ți doar o dimensiune fixă. Gata, asta-i tot !

Îl priveam, indispus. Prostul de Benedict era singurul de vîrsta noastră, din toată colonia, care putea să descurce nodurile spațio-temporale pe care le făceam.

— Mai știi metoda aia ? mă provocă Elis, verificîndu-și aripile.

— Da — rînjii — și pot să te fac bătrînă cînd VREAU.

— Nu-i asta legea jocului ! zbieră Benedict. Eu nu mă mai...

— Tu nu te mai băga peste tot ! îl repezii eu. Am treabă cu Elis, nu cu tine ! Și, la urma urmei, ești un străin...

— Așa nu mă mai joc ! se supără de-a binelea Benedict.

— Cum vrei ! Eu știu un secret.

— Ce secret ? se miră Elis. A, adică da. Așa spui tu !

— Dar n-ai zis că vrei asta ?

— Am zis „bătrîn", nu „adult". Și, dacă vrei să știi, secretul tău e o minciună.

Mă întristai.

— Crezi că te mint ?

— Regula nu noi am făcut-o ! rosti ea, plictisită. Și mai lasă-mă-n pace ! Dacă nu poți, nu poți !

— Ba pot !

— Ba nu poți !

— Ba pot, dar să plece Benedict !

— Da' ce-ai cu el ? De ce naiba nu-l suferi ? Știe mai bine decît tine regula jocului.

— Adică îl iubești pe el ?

Benedict se retrase de-a-ndoaselea, pînă în ușa Fabricii de Ascuțit Lame.

— Dacă vrei să știi, m-am jucat cu ea și ieri de-a mama și de-a tata !

— Așa, Elis ?

Aproape că-mi venea să plîng. Elisei i se făcu parcă milă de mine.

— Păi... adică...

— Știu — mă înecai eu cu hohotele de plîns — nu mă mai iubești !

Elis se uită speriată în jur. Se temea probabil de gărzile metalice.

— O să chem gărzile, uite că plîng, plîng...

— Minte ! începu și Elis să smiorcăie. N-ai decît să întrebi păpușile !

— O să le întreb ! pufnii, și alergai, înveselit brusc, sub conducta cea mai apropiată.

Elis rămase în mijlocul curții, privind prostește în urma mea.

— Uite, sînt aici ! strigai.

Păpușa-femeie mă simți și deschise ochii. Zbîrciturile de pe chipul pămîntiu tresăriră. Apoi mîna ei stîngă, croită din cîrpe și bucățele de ceară, se ridică spre chipul meu.

— Copii ! zise păpușa, și gura veștedă hîrîi, scuipînd alături de mine un rotocol albicios, ca de vată udă.

— Te-ai jucat cu Benedict și cu Elis de-a mama și de-a tata ! rostii eu și lovii necruțător cu palma obrajii scofîlciți ai păpușii. Na, na !

Păpușa-băiat deschisese între timp și ea ochiul stîng, fix și rece, singurul de altfel care-i mai rămăsese.

— Nu — spuse ea — nu !

— Voi nu mințiți niciodată ! oftai. Adulții nu mint niciodată și nici păpușile cu chipul lor, căci ei încă n-au *învățat* să mintă. N-au vîrsta ! rostii sentențios, întorcîndu-mă spre Elis, care mă privea la fel de nedumerită. Și să știi — adăugai, cu glas scăzut și solemn — eu te pot face într-adevăr bătrînă, Elis, mare și bătrînă, cum ai fost la-nceput !

— Minți !

— Nu mint !

— Ba da ! Asta nu face parte din regula jocului...

— O știu de la cineva care nu se supune regulii.

— De la cine ?

Mă aplecai către urechea ei și șoptii :

— Pămîntul. Dar să nu mai spui la nimeni. El a fost întîi tînăr și pe urmă bătrîn.

— Asta e o poveste, pufni Elis. Mă minți ! Benedict !

— Dacă-l chemi, nu-ți spun ce s-a întîmplat mai departe ! o prevenii eu.

Elis își mușcă buzele, apoi trase un șut băiatului-păpușă. Trupul lui, uscățiv și vătămat, avea mare nevoie de intervenția gărzilor.

— Uite, știi ceva ? Poți să le povestești la toți. Tot n-or să te creadă. Și-i vor pune pe adulți să te bată pentru că ieși din regula jocului !

Elis mă privi furioasă, apoi se descotorosi de aripile ce-i atîrnau pe umerii firavi.

— Acum o să te bat *eu* ! strigă.

— Te-au mai bătut și săptămîna trecută ! hohotii. Uite, mai ai urme...

Elis apucă de pe jos o piatră și o azvîrli către mine. O lăsai, calm, să mă izbească în piept. Elis mă privi, uluită că nu mă ferisem.

— Uite, piatra asta știe mai multe decît tine, zîmbii eu. Are altă regulă ! E tot a jocului — a unui antijoc !

— Și cum se face ? Hai, spune-mi ! se rugă Elis.

Stătea acum rezemată de gardul cristalin care-i frîngea și-i răsfrîngea trupul în zeci de variante, în zeci de lungimi de undă. Un laser înfigîndu-și sabia de lumină într-un dușman — asta era deviza adulților. Asta întruchipa statuia din fața intrării.

— Știi, — vorbii eu — am citit că înainte era altfel. Regula jocului nostru nu se deosebea de cea a pietrei. Pe urmă, oamenii au început să se nască bătrîni. Se naș în niște vase mari, de sticlă.

— Asta e poveste.

Citii din nou neîncrederea în ochii Elisei.

— Nu e poveste ! Ei voiau să fie iar copii. Zicea acolo că oamenii tînjeau după copilărie, după începuturi. Și nu știau că a începe viața nu-i totuna cu a fi copil.

— Ce grozăvie ! aproape că țipă Elis.

— Acum, pare-se, lucrurile nu se mai pot întoarce la loc. Am uitat prea multe ca să mai înțelegem. Hai, ce zici ? Vrei să te învăț cum să fii iar bătrînă ?

— Tu cum faci ? întrebă Elis.

— Benedict, pleacă, dracu', de-acolo ! am urlat.

— O să vă spun, dacă nu mă luați și pe mine ! ne amenință Benedict.

Eu și cu Elis ne privirăm dezorientați.

— Ce facem ? întrebă Elis.

— Dacă ne pîrăște, vom fi bătuți !

— Pe mine m-au mai bătut o dată săptămîna trecută ! zise Elis, pipăindu-și pe coaste cîteva dungi roșietice, care abia se mai zăreau.

— Bine, vino ! strigai.

Mă enervasem.

— Vino mai repede, tăfălogule !

— Dacă-mi zici tăfălog, o să te...

— Bine, nu ești tăfălog. Hai odată ! Uite ce trebuie să faceți... am zis cînd i-am văzut atenți pe amîndoi. Primul lucru și cel mai important e să te cuibărești în timpul tău.

— Aha ! strigă Elis. Iar vrei să mă legi, spațio-temporal !

— Nu, proasto, trebuie să intri în timpul tău, nu pricepi ? Să te faci acolo mică de tot, adică să te ascunzi pînă nu se mai vede afară nimic. Decît trupul.

— Cum ? exclamă Benedict.

— Închide ochii și fă-te mic în tine. Acum învîrtiți-vă și închipuiți-vă că sînteți bătrîni. Încercați să simțiți pămîntul. Asta e cel mai important !

Mă învîrteam și eu laolaltă cu ei. Deodată îmi amintii de frumoasele vremuri cînd eram bătrîn, de vremurile începutului. Stăteam iar zile întregi pe balansoarul de nuiele. Trăiam toamnele, cu reumatismul lor, cu zilele lor călduț-alburii. Mi-am amintit de bastonul cu mîner de fildeș, de brațul pe jumătate paralizat. Apoi mă prăvălii în iarbă, sfîșiat de aceste fantome ale memoriei. Lîngă mine se prăbușiseră și ceilalți doi. Elis, ametită, deschise pînă la urmă ochii și zise cu o voce în care mai pîlpîiau parcă anii maturității :

— Eu am văzut ceva.

— Eu n-am văzut nimic. M-ați păcălit ! — Benedict se ridică de pe jos împleticindu-se. — O să vă spun pe amîndoi.

— Poate — explicai eu binevoitor — nu te-ai învîrtit destul... Sau n-ai simțit pămîntul... Ți-am spus că trebuie să simți pămîntul.

— M-ați mințit ! izbucni Benedict în plîns. O să vă spun !

— N-ai decît ! mă supărai eu. Du-te și pîrăște-ne !

— Și tu te-ai învîrtit cu noi. Dacă ne pîrăști, te spunem că ai fost cu noi ! zise Elis.

Benedict își șterse lacrimile, ne aruncă o privire dușmănoasă și dispăru în fabrica lui.

— Nu s-a învîrtit destul, prostul ! zise Elis.

Se făcuse tîrziu. Am luat o piatră și am aruncat-o peste gardul de cristale către rîu. N-a ajuns acolo. Pereții energetici au distrus-o la cîțiva metri dincolo de gard, cît mai era încă în aer. O mîngîiai pe Elis.

— Poate mîine ne vom aminti mai mult.

Elis mă privi șrtengărește și dădu din umeri :

— Totul e să simți pămîntul. Și atunci o să fii *bătrîn* ! Și o să ne jucăm de-a orice !

Benedict ne spiona printr-o ferestruică îngustă.

— De-a orice, auzi ? strigă Elis, scoțînd limba către Benedict.

SFÎRȘIT

CUPRINSUL

Crucea Sudului 3

August e marți 10

Visează Gnow-ul 18

Regula jocului 26

Redactor : CONSTANTINA PALIGORA
Coperta : VICTOR WEGEMAN
Tehnoredactor : D. ANDREI

Bun de tipar 15.08.90. Apărut 1990
Coli de tipar 2

Tiparul executat sub comanda nr. 901 la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri nr. 9—11, București
România

Editura Labirint

ÎN CURÎND ÎN LIBRĂRII

ROMANELE

VÎLCOV EUGEN
SĂPTĂMÎNA SOCOTELILOR

ION ARAMĂ
PERICOL ÎN AMONTE

GEORGES BLOND
MARY MARNER

Dr. MIRCEA GEORGESCU
BOLILE URECHII. SURDITATEA LA ADULȚI ȘI COPII

Urmăriți și cumpărați
LABIRINT

Lei 10

Prometeu 18 București P.O. Box 18 122